

Jeg kan ikke huske præcis, hvornår det skete i forbindelse med vedtagelse af EF-pakken, og jeg kan heller ikke huske præcis, hvilke lande der var med. Men allerede dengang var det klart – mener jeg at kunne huske – at der var lande, der kunne danne et blokerende flertal. England, Frankrig, Danmark og, så vidt jeg husker, et land til, tilkendegav i forbindelse med vedtagelsen af Fællesakten i 1986, at de ville støtte hinanden, hvis et af dem anførte, at det rejste spørgsmål var af vital interesse for det pågældende land – støtte hinanden i at nedlægge et veto.

Sådan har retstilstanden været, og jeg beklager meget, hvis det ikke er gået op for hr. Keld Albrechtsen dengang, men da havde jeg jo heller ikke mulighed for at vejlede ham. Sådan mener jeg også at retstilstanden er i dag. Det, der så er uklart, er selvfølgelig, om de andre lande fortsat står ved deres tilsagn.

Men det er i virkeligheden slet ikke det, vi diskuterer; det er bare, fordi jeg bliver nødt til at svare på den grove insinuation, hr. Keld Albrechtsen kom med. Nej, det, vi diskuterer, er, om vi nu skal søge en afklaring og søge spørgsmålet, om Luxembourgforliget holder eller ej, lagt ind i Traktaten, og dér vil jeg sige, at det synes jeg er uklogt at afprøve, for jeg er bange for, at det vil blive afvist af de andre lande, og dermed er der slet ikke nogen mulighed for at bruge bestemmelsen.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Jeg vil ikke gå ind i den sådan lidt mystiske beskrivelse af vetoretten, som hr. Klaus Hækkerup kom ind på. Jeg vil blot kommentere hr. Keld Albrechtsen.

Det, jeg sagde i min ordførertale, var, at man skal kalde en spade for en spade. Det var det eneste. Det, Enhedslisten vil med beslutningsforslaget om forrang, er mellemstatsligt samarbejde. Men så kald beslutningsforslaget dét. Så har vi alle et fælles udgangspunkt for samtalen.

Det, vi har kritiseret hele vejen igennem i vores politik, er, at i det indre marked er det kapitalen, der styrer. Det var en katastrofe i 1986, og det var hr. Keld Albrechtsen enig i dengang. Vi har hver for sig valgt nogle forskellige løsningsmodeller. Vi forsøgte at få en politisk styring oven på det indre marked; det kan man være enig i, det kan man være uenig i. Projektet går nu ud på at få en ordentlig miljøgaranti og så i øvrigt tvinge den til enhver tid siddende regering til rent faktisk at anvende den.

Miljøgarantien skal over på landbrugsområdet. Det er jo et af de helt, helt store problemer. Det er jo ikke miljøbestemmelsen, vi fik indført ved Maastricht-Traktatens art. 130 S, der er problemet, og det ved hr. Keld Albrechtsen også godt; det er det indre marked, det er landbrugsordningerne, der giver os problemet. Vi forsøgte at få det rettet op via vores sidste tiltrædelse af Maastricht-Traktaten plus Edinburgh-Afgørelsen. Det kan vi være enige om eller uenige om, men hr. Keld Albrechtsen skal ikke komme og sige, at vores strategi har været fuldstændig forfejlet.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

For et par dage siden blev det i forbindelse med en af de debatter, vi havde her i Folketinget, sagt, at en eller anden ordfører uimodsagt havde sagt her fra Folketingets talerstol, at sådan og sådan forholdt det sig på et bestemt område. Der var med andre ord politikere her i Folketinget, der mente, at når personer sagde noget uimodsagt her, så havde de dermed ret.

Hr. Keld Albrechtsens seneste svada fik mig til at gå op og sige, at det kan altså ikke nytte noget, det er uimodsagt, det, hr. Keld Albrechtsen sagde om miljøsam arbejdet i EU. Det kan ikke nytte noget, at hr. Keld Albrechtsen prøver at bilde nogen som helst ind, at det ville være muligt for Danmark at føre en effektiv miljøpolitik i et mellemstatsligt samarbejde og kun det.

Vi har jo masser af eksempler på mellemstatsligt samarbejde, hvor vi prøver at iværksætte miljøtiltag. Vi har masser af konventionssamlinger af lande, vi har også Europarådet, hvor der er et mellemstatsligt samarbejde, men hvor det ikke er muligt at slæbe effektive tiltag igennem, fordi det ikke er forpligtende, og fordi det ikke er muligt at have flertalsafgørelser.

Et eksempel inden for EU, hvor der ikke er flertalsafgørelser, og hvor Danmark prøver at føre sin egen miljøpolitik, er CO₂-afgiften. Vi har indført en CO₂-afgift i Danmark. Vi kan ikke få andre til at tage den, fordi det kræver enstemighed. Vi har en udmærket god samvittighed med hensyn til vores eget luftfum, men det hjælper altså ikke ret meget på resten af Europa, når de ikke vil være med, og derfor er det vigtigt, at vi har flertalsafgørelserne – ikke nødvendigvis på CO₂-afgiftsområdet, det går jeg ikke ind for, men det viser bare, at grænseoverskridende tiltag altså skal iværksættes i en eller anden forpligtende sammenhæng, og det er kun